

Š
P
I
N
A
V
E

P
m a r e k
E
j u d a
N
I
Z
E

www.SpinavePenize.cz

Rád bych poděkoval všem, kteří mi pomohli svými radami při psaní této knížky nebo jinak přispěli k jejímu vzniku. Děkuji Borkovi, panu Dvořákovi, Evě, Honzovi, Ireně, Jáře, Jirkovi a jeho choti, panu Krušínskému, Liborovi, Martině, Martinovi, Michaele, Petrovi, Radkovi, Renatě, Rostovi, Tomášovi, Vendovi a všem dalším.

Marek Juda

Špinavé peníze

█ Děj této knihy je smyšlený a veškerá podobnost s reálnými osobami nebo událostmi je náhodná.

Copyright text 2011 © Marek Juda
Cover design 2011 © Rostislav Sládek
Photo 2011 © Luděk Krušínský

ISBN 978-80-260-0190-4

Farma

Čtvrtek 11. listopadu

Na farmě jižně od Prahy kvokaly slepice, bečely ovce a klapala počítačka bankovek. Pan Velký na svém detašovaném pracovišti rozdělával oběživo do velkých obálek z hnědého papíru. Na každou napsal iniciály a pořadové číslo podle tabulky. Částky se pohybovaly od osmdesáti tisíc do dvou set tisíc korun. Trvalo mu to celé hodiny, než rozdělil obsah prvních dvou kufrů s penězi od Herrmanna. Zamyslel se, jestli mu má prázdná zavazadla vrátit. Bylo by to jen gesto, takže kufry rozřezal a odnesl je do kotelny ke spálení. Když se vrátil do kanceláře, uvařil si černý čaj značky Fortnum & Mason s kousky lesních jahod, který mu přivezla dcera z Londýna. Jahody nasáklé vodou opatrně sesbíral z hladiny lžičkou a vychutnával si jejich aroma. Jeho zrak přelétl řady naducaných obálek všude na stolech i na zemi. Po odečtení provize a částky převedené klientovi z jeho kyperského vypraného účtu musí nasáčkovat něco kolem 3600 obálek. Pan Drsný zatím sehnal skoro dvě stě brigádníků, což znamenalo pro každého z nich realizovat téměř dvacet transakcí. Náklady spočítal na deset procent včetně několika pravděpodobných zpronevěr, které pan Drsný nebude schopen včas vyřešit. I tak by měl činit zisk za měsíc práce téměř sedmdesát milionů korun. Desetinu vyplatí svému společníkovi a zbývající částí spolu s dosavadními úsporami finančně zajistí rodinu na dobu, až s nimi nebude.

Slunce svítilo dírami v mracích na vzorně uklizený dvůr obklopený ze všech stran budovami. Normálně se tu proháněly děti na ponících a jejich rodiče se snažili podojit kozu, než se zase vrátí zpátky do svých paneláků a kanceláří. Do konce roku vyhlásil pan Velký přerušení provozu oficiálně zdůvodněné opravou elektrických rozvodů a topení. Proto zde vládl netypický klid přerušovaný jen občasným štěkotem psů a zvuky hospodářských zvířat ze stájí. Škoda, že tu nemůžu strávit zbytek života, napadlo bývalého kriminalistu.

Odpočítal z několika lahviček různobarevné pilulky a zapil je horkým čajem. Zatím se cítil jen trochu unavený. Žádné další vlivy na něj nemoc v tuto chvíli neměla. Doufal, že to tak vydrží nejméně do konce roku. Pak si vyrazil na poslední výlet lodí po Karibiku, ze kterého se už nevrátí.

Čuchám, čuchám člověčinu

Pátek 12. listopadu

Neoznačené policejní auto pomalu projíždělo ulicí. Ouřada nejraději pracoval sám, neboť pohled na dva nenápadné muže v civilním autě vyvolával v některých lidech nepochopitelnou snahu o útěk nebo odhazování obsahu svých kapes do kanálů. Kdo ho neznal, považoval ho za obyčejného padesátníka, asi úředníka, který nemůže najít něčí adresu. Vyhýbal se očnímu kontaktu, ale pokud se na něj někdo upřeně zadíval, tvářil se omluvně a zmateně. Číselka z něj neškodnost.

Z několika dalších směrů se dozvídal o chystaném vyprání neobvykle velkého množství peněz. Jeho práskači se zmiňovali doslova o hromadách bankovek viděných na různých místech, ale jemu se zatím nepodařilo zjistit, kdo má zajistit jejich vyčištění a jak to hodlá udělat. Údajně se mělo jednat o něco zcela nového. Požádal své kontakty v bankách a dalších finančních institucích, aby všichni zvýšili pozornost při vkladech v hotovosti. Zejména se měli zaměřit na podezřelé transakce v posledních dvou týdnech a v následujícím období. Informátoři dostali za úkol vysledovat cíl všech těch bankovek nebo alespoň identifikovat jejich přepravce. Jeho lidé sledovali známé firmy podezřelé z praní špinavých peněz a jejich bankovní účty. Nic z toho zatím nevedlo k cíli. Někde mimo dosah jeho očí se stékaly potůčky oběživa do řek a ty plynuly pomalu směrem k moři legálního obchodu. Až ho dosáhnou, bude mnohem těžší vystopovat jejich původ k vyděračům, dealerům drog, zlodějům, pasákům, podvodníkům a dalším prevítům, které měl za úkol dostat z ulice do chládku.

Jediná konkrétní zpráva, jež se k němu za poslední týden donesla, se týkala bývalého policisty. Údajně si měl kupovat kokain od jednoho informátora. To sice nebyl Ouřadův obor, ale zaujalo ho, že stejného člověka někdo zahlédl v této části města, jak nabírá větší množství dočasných pracovníků na nějaký úkol. Podle údajů v počítači se tento muž nikdy nezapojil do praní peněz. Jeho životním se po odchodu ze služby stalo vymáhání pohledávek a soukromá detektivní činnost, ale Ouřadu napadlo, že jestli vydělává dost na koks a drahé oblečení, možná jede i v něčem jiném. Mohl by ho trochu zmáčknot a nechat ho, ať se poptá mezi svými kontakty na tu novou pračku. Že by se v ní nějak

osobně angažoval, kvůli jeho nízkému IQ moc nevěřil. Nejvýš tak jako kurýr nebo ochranka, jenže to by musela být sakra náhoda. A Ouřada se na náhody nikdy nespolehal. Proto teď projížděl pomalu ulicemi ve snaze zahlédnout muže na fotografii schované do složené mapy na vedlejším sedadle. Štěstěna zapracovala v jeho prospěch. Přihrála mu pana Drsného zrovna ve chvíli, kdy vyšel ven na chodník, aby si zakouřil. Postavil se na roh zády ke stěně, připálil cigaretu a jeho oči za slunečními brýlemi rutinně přeskakovaly mezi chodci, auty a okny protějších domů. Všiml si Ouřady, jak pomalu projíždí přes křižovatku a studuje přitom mapu vedle sebe. Nikdy se nepotkali. Jeho auto pokračovalo stejnou rychlostí dál, až zmizelo za rohem a pozornost pana Drsného se přesunula na další objekty v okolí. Za chvíli dokouřil a odcvrnkl elegantním pohybem nedopalek mezi vozy zaparkované u chodníku, načež se vrátil do pronajatého salonku pokračovat v náboru brigádníků.

Za pár minut přišel z druhé strany Ouřada s mapou v ruce. Došel až k rohu, kde předtím stál pan Drsný a četl nahlas názvy ulic z červených plechových značek. „Hm, aha,“ mumlal si pro sebe. Z domu se vyšourala nějaká starší paní. Ouřada se na ni usmál a oslovil ji.

„Dobrý den, mladá paní. Byla byste, prosím, tak hodná a poradila mi? Hledám tu nějakou kancelář. Prý tam přijímají někoho na práci. Nevíte, kde by to mohlo být?“

„Ale to víte, že ano. Je to tady v domě. Chodí sem spousta lidí na ten inzerát v novinách.“

„Aha, to bude ono. Já jsem ho nečetl, manželka mi o tom řekla, ale moc tomu nerozuměla. Nevíte náhodou, co je to za práci?“

„Tomu já, pane, taky nerozumím. Prý nějaký výzkum. Sousedka se tam šla podívat, ale nevzali ji. Že prý musí mít ten internet. Něco s vyplňováním dotazníků. Zeptejte se raději někoho mladšího, nebo tam rovnou skočte. Jsou to dveře před výtahem vpravo.“

„Děkuji vám moc. Půjdu se na to podívat. Díky. Na shledanou.“

„Není zač. Na shledanou.“

Ouřada vešel do chodby starého činžáku, kde se nejdřív zaposlouchal do zvuků na chodbě. Rozhodně se nechtěl srazit se svým cílem. Poté vyšel čtyři schody

k výtahu, kde spatřil napravo bílé dvoukřídle dveře s papírovou cedulkou DDBR Consulting a dvěma přiměřeně slušně vypadajícími mladíky, postávajícími před nimi, dokud na ně nepříjde řada. Ouřada pomalu vyšel zpátky na ulici. Na první pohled to nevypadalo nijak podezřele, ale raději zítra požádá někoho z kolegů, aby mu tu firmu proklepl.

Velké bum

Pátek 12. listopadu

V pátek večer jel Jebák směrem ke zrušenému JZD, kde hodlal na tlusté železobetonové zdi vyzkoušet svůj nejnovější výrobek. Vzal si k tomu videokameru s vysokorychlostním záznamem, aby se mohl se svým úspěchem pochlubit na internetu. V poslední době se zabýval studiem improvizovaných výbušných systémů, jaké používají povstalci v Iráku. Nejnovější přírůstek do jeho rodiny bomb se anglicky jmenoval Explosively Formed Penetrator, což by se dalo volně přeložit jako projektil formovaný výbuchem. Vzadu v kufru si vezl kovový válec s průměrem třicet centimetrů a výškou přibližně dvacet centimetrů. Jeho horní stranu zakrýval měděný plát ve tvaru uříznuté koule s vrcholem uvnitř. Něco jako velká sběračka nacpaná do trubky. Hlavní náplň tvořil pentrit ve směsi s voskem zvyšujícím jeho odolnost proti náhodnému výbuchu.

Když dojel na opuštěnou farmu v polích, zaparkoval svoje starší Volvo XC70 mimo dohled ze silnice za jednu z budov. Bombu vezl ve speciálně upraveném zavazadlovém prostoru. Nechal si připevnit ocelový plát maskovaný černým koberečkem mezi kufr a kabinu. Pro jistotu. Slunce už zašlo před dvěma hodinami za obzor, což ho donutilo svítit si na práci čelovkou. Nejprve zatloukl kladivem do země tyč ve vzdálenosti tří metrů od zdi, na které označil černým sprejem ideální místo zásahu. Nemohl dát výbušné zařízení blíž, protože by se projektil neměl čas vytvarovat. Ve větší vzdálenosti by zase riskoval, že mine cíl. Pod nohama mu čvachtalo všudypřítomné bahno, kvůli němuž jeho boty nepříjemně ztěžkly. Napadlo ho, že si je musí pečlivě očistit, než vleze zpátky do auta, jinak stráví celý víkend úklidem interiéru. Připevnil na tyč bombu s dutou částí směrem k betonu. Natáhl dráty do blízké budovy a položil kus od nich baterii. Potom

umístil do rozbitého okna videokameru, zapnul ji a seřídil zoom tak, aby na obrazovce viděl bombu i cíl. Mimo záběr kamery zarazil do hlíny další tyč s hořčičkovým páskem. Až ho zažehne prskavka použitá místo doutnáku, jeho jasně bílé světlo zaplaví celé místo pokusu, aniž by riskoval instalaci nebo případné zničení drahých reflektorů. Díky tmě viděl všechna auta projíždějící po úzké silnici dlouho dopředu a mohl si akci dobře načasovat. Právě zahlédl v dálce kužely dálkových světél. Zhasl čelovku a ve stínu budovy čekal, až zmizí za zatáčkou.

Ten Ajťák se tváří v poslední době dost divně, napadlo ho. Zkusím se zeptat Divouse, jestli neví, co se s ním děje. Jít přímo za Ajťákem mu přišlo nevhodné a Divous věděl o všem, co se u nich v práci šustlo.

Světlo pohaslo za stromy a Jebák se vrátil k přípravě exploze. Zasunul do válce detonátor. Naposledy seřídil směr na černý bod. Potom se zastavil a kontroloval připravenost všech zařízení. Vítr foukal čím dál víc a někde nahoře v černé obloze hnal neviditelné mraky nacucané vodou z Atlantiku směrem na jihovýchod. Jebák byl klidný a soustředěný. V duchu projížděl všechna bezpečnostní opatření, která si pro dnešek připravil. Pozorný a systematický přístup ho spolu s notnou dávkou štěstí držely na živu i v době, kdy mnoho jeho známých opustilo tento svět ve stylu Spolku přátel žehu. Pokýval spokojeně hlavou. Nasadil si na hlavu chrániče sluchu. Popošel stranou, kde přiložil plamen zapalovače ke konci prskavky. Teď už to nejde vrátit zpátky. Vyrázil sprintem k protější budově. V místnosti zapnul na kameře nahrávání a ta zaplavila paměť daty rychlostí gigabytu za vteřinu. Mohla běžet jen necelé dvě minuty, což mu ale bohatě stačilo. Připevnil jeden konec drátu svorkou k baterii a druhý konec uchopil do pravé ruky. Za pár vteřin zažehla prskavka magneziový proužek. Jasně bílé světlo se rozlilo nocí. Všechny předměty vrhaly ostré stíny.

Jebák přiložil drát na druhý pól baterie. Průchod elektriny nažhavlil součástku v roznětce. Ta zahřála traskavinu. Fulminát rtuťnatý v milisekundě vybuchl. Tím přivedl k explozi i pentrit v kovovém válci. Tlaková vlna se šířila všemi směry. Nejmenší odpor pro ni představovala měděná půlkulatá deska volně připevněná sponkami. Výbuch ji vymrštil ven, protlačil její vrchol na druhou stranu, až z letícího kusu mědi vytvaroval něco jako dlouhou kuželku. Po jejím nárazu do stěny se na všechny strany rozlétly úlomky betonu. Projektil zasáhl armovací

drát a stočil se doprava. Po více než půl metru vylétl ze zdi, prosvištěl volným prostorem, prorazil přední i zadní cihlovou zeď kravína, načež se zabořil hluboko do rozměklé louky. Tlaková vlna odhodila tyč s hořícím magneziem, otočila kameru kolem své osy a Jebáka zbavila na pár vteřin sluchu. Z nebe pršely kusy betonu a oceli. Auto našťestí parkovalo za zdí v bezpečné vzdálenosti, ale až teď si Jebák uvědomil, že mu ostré střepiny mohou proříznout pneumatiky, až odsud pojede. Opatrně vykoukl z okna. Zbytky skel v okenních rámech zmizely. V betonové zdi zela velká díra. Na zemi pod místem výbuchu se nacházel mělký kráter s černé ožehlou zemí v okolí prošpikovanou kusy kovu. No, páni. To byla tedy šlupka. Popadl svoje věci, nacpal je do batohu a oběhl statek k autu. Nasedl a vyrazil rychle po polní cestě k linii stromů u silnice. Chtěl být co nejdřív pryč. Teprve v okamžiku, kdy kola zabrala na asfaltu, si všiml, že má hroudy mazlavého bláta všude na pedálech i koberečku.

Střelnice v lomu

Sobota 13. listopadu

Ajtákův plán na odstranění protivníků komplikoval jeden drobný problém. Neuměl totiž vůbec střílet. S opravdovou zbraní se potkal jen jednou na firemní stmelovací akci. Odnesl si z toho poznání, že automatická pistole Desert Eagle je svéhlavá těžká potvora. Ono na druhou stranu nebylo divu, protože se jednalo o nepřiměřeně velkou zbraň, kterou nikdo normální nepoužívá. Jeho krátkozrakost a šeroslepost mu také zrovna nepomáhaly. Po deseti ranách na dvacet metrů docílil skóre ubohých patnáct bodů. Kolegové se mu smáli, že střílí jako slepejš. Zařekl se, že už se o to raději nebude pokoušet.

Přesto teď ležel s hlavou plnou emocí na staré dece v bývalém lomu a sledoval dalekohledem prkno velikosti stojícího člověka vzdálené sto metrů. Zvedl páku závěru, přitáhl ji k sobě a zase vrátil dopředu dolů. První kulometný náboj z pěti vklouzl na své místo v hlavni. Zapřel si pořádně pažbu do ramene. Rychle dýchal vzrušením. Pomalu mačkal spoušť, jak se dočetl v knize Odstřelovač od Petera Brookesmitha, kterou si včera odpoledne koupil za hotové v nákupním centru. Nádech, uvolnit tělo, zamířit, namáčknout spoušť a plynule ji stisknout.

Najednou se ozvala ohlušující rána, dalekohled ho udeřil do brýlí a pažba kopl do ramene jako kůň. Do prdele! Chvilí tam jen tak v šoku ležel. To muselo být slyšet na kilometry daleko. Opatrně se rozhlédl kolem sebe, jestli se třeba neobjeví nějaký zvědavci. Nic. I přes to, že měl v uších špunty, mu hučelo v hlavě. Sundal si brýle a vyčistil otisk svojí bulvy z vnitřní strany. To je teda síla. Podíval se dalekohledem na prkno. Stálo tam, co ho opřel. Nikde ani šrám. Metr a půl vpravo bylo na skále vidět světlou tečku. Musel se začít smát. Přišlo mu to jako parodie na scénu ze Šakala, kdy vrah zkouší na melounu s namalovaným obličejem svoji skládací zbraň. Jak si mohl myslet, že se hned napoprvé trefí z nezastřílené pušky staré skoro sto let. A ještě se svýma slepýma očkama a třesoucíma se rukama.

Vyhodil prázdnou nábojnici a znovu nabil. Závěr šel ztuha, takže musel pořádně chytit levou rukou kroucí se pušku. Vzal několik cihel, dal na ně dřevěný hranol se zářezem ve tvaru U vyloženým molitanem a vložil do něj zbraň. Posunoval ji tak dlouho, až opět mířil značkou v dalekohledu na střed prkna. Poté zadržel dech a něžně zvyšoval tlak na spoušť až do výstřelu. Tentokrát si dával pozor, aby nechal oko dostatečně daleko. Rána zazněla se stejnou výbušnou silou jako poprvé. Na skále se objevila značka o něco výš a blíže k prknu. Zamířil a vypálil ještě třikrát. Všechny střely šly vpravo. Pak se znovu rozhlédl kolem, zda jeho cvičení nepřilákalo do lomu nějaké zvědavce. Zatím byl sám, ale každou chvíli se mohla objevit rodinka houbařů nebo výletníci z chatové osady.

Opatrně otočil kolečkem na dalekohledu a posunul záměrný kříž trochu doprava. Poté vysunul závěr a zacvakal do pušky dalších pět nábojů. Znovu ji vložil do výřezu v hranolu. Leh si na deku a zamířil na střed prkna. Už byl o něco méně nervózní, protože věděl, co se bude dít. Zatajil dech a vystřelil. První rána šla vlevo. Nabil a opět vystřelil. První zásah, konečně. Prkno se zachvělo, ale zůstalo stát na místě s otvorem v dolní části. Zase nabil a tentokrát šla rána těsně vpravo. Další dvě opět minuly, ale na druhou stranu. Spočítal v duchu, že výsledný obrazec má zhruba třicet centimetrů v průměru se středem mírně vlevo od cíle. Nepatrně proto posunul záměrný kříž a nabil dalších pět ran. Třetí sérii odstřílel bez pomoci hranolu, jen ze stojánku. Rozpřtyl se okamžitě zvýšil

na více než dvojnásobek. Jeden zásah do prkna, dva vlevo a dva doprava. To nestačí. Buď se rychle naučí lépe střílet, nebo musí zkrátit vzdálenost k cíli. Obě možnosti v sobě skrývaly riziko. Několikrát se zhluboka nadechl. Blíž než sto metrů nemůžu, napadlo ho. Vložil tedy do pušky dalších pět nábojů. Snažil se maximálně uklidnit, zadržet dech, mačkat pomalu spoušť, prostě všechno, co radili v odborné literatuře. Odstřelovačem snadno a rychle. Kdyby ho ti dva policajti viděli, umlátili by se smíchem. Vypálil, nabil, pomalu zamířil, vypálil a tak pořád dokola. Dva zásahy, tři mimo, ale blíž než posledně. Pokud by tam stál místo prkna muž asi tak 195 centimetrů vysoký, 110 kilo, s černým kabátem na sobě, měl by čtyři díry v hrudníku a jednu v ruce. Za předpokladu, že by tedy byl tak laskav a počkal na místě bez hnutí nějakou minutu. Ve skutečnosti bude mít jen jeden pokus. Musí ho trefit hned první ranou. Druhá pak s trochou štěstí vyřídí kolegu, než si uvědomí, co se děje. Pokud zůstane na místě alespoň tři vteřiny.

Vstal ze země a rozhlédl se kolem. Tenhle opuštěný lom byl pro něj požehnání. Žádní čumilové, pubertáci ani hlídač. Posbíral vystřelené nábojnice, spočítal je a pro kontrolu ještě jednou přepočítal. Odmontoval z pušky dalekohled a uložil ho do batohu spolu s dřevěným hranolem a náboji. Na vrch pak složil deku. Pušku zavinul do kusu koberce. Projektily se po nárazu na skálu tak zdeformovaly, že je nebylo možné použít pod srovnávacím mikroskopem, proto se je ani nesnažil hledat. Jen shodil na zem prkno, aniž by se ho dotkl rukou, a nakopal na místo s kulkami vrstvu štěrku. Naposledy se rozhlédl kolem, aby vše zkontroloval.

Francouzská restaurace

Sobota 13. listopadu

Pro pana Velkého se z toho stávala rutina. Telefon, rychlý rozhovor, kouknout do mapy, slušně se obléknout a vyrazit na nesmyslně drahou večeři do restaurace, jejíž jméno mu nic neříkalo. Přesně to mu zkazilo sobotní večer. Po prvním zazvonění na něj vrhla manželka naštvaný pohled. Raději si šel vyřídit telefonát do kuchyně, kterou používal místo pracovny.

„Ano?“

„Dobry večer.“

„Dobry.“

„Mohli bychom se za hodinu sejít?“

„Jistě. Kde to bude?“ Pan Velký si zapsal adresu do notýsku. „Dobře. Uvidíme se tam.“

Ve dveřích stála jeho choť a probodávala ho smrtícími pohledy.

„To mi jako chceš říct, že teď někam půjdeš? Takhle pozdě?“

„Promiň, je to důležitá pracovní schůzka. Zrovna jsem se to dozvěděl.“

„A co mám podle tebe dělat s tou večerí? To ji mám jako hodit do záchodu nebo co?“

„Schovej mi ji, prosím, do lednice. Sním ji v neděli k večeri.“

„Já jsem taková husa pitomá. Vyvažuji ti, starám se o tebe a ty se klidně sebeřeš a jdeš někam s těma svýma kamarádčkama. A mě necháš sedět samotnou doma. Takhle si jako představuješ manželství?“

„Dobře. Omlouvám se, ale musím se jít převléknout. Budu se snažit být doma co nejdřív.“ Jeho žena se ušklíbla a vrátila se k televizi sledovat jeden z těch nekonečných seriálů, jež se panu Velkému kvůli stupidním zápletkám a prolínajícím se hercům pletly všechny dohromady.

Za tři čtvrtě hodiny vešel do další noblesní francouzské restaurace vstříc nevyhnutelné zkoušce svého trávicího ústrojí. Herrmann na něj vlídně zamával od stolu v rohu, prostřeného pro dva.

„Vítám vás.“

„Dobry večer.“

„Doufám, že jsem vás zastihl ještě před večerí. Byla by škoda, pokud byste přišel s plným žaludkem,“ strchoval se Herrmann.

„Těsně, ale stihl jste to.“

„Snad jsem vám nezpůsobil nějaké potíže touto neplánovanou schůzkou?“

„Ani ne. Manželka vyjádřila určité překvapení, ale neoznačil bych to za problém,“ vyjádřil se diplomaticky pan Velký.

„Velmi se omlouvám. Nechám jí poslat květiny,“ hrál si Herrmann na zkroušeného.

„To opravdu není nutné.“

„Ale ano, je. Spokojená rodina pro mne představuje základ šťastného života.“

„Když jinak nedáte,“ nechal se přesvědčit pan Velký.

„Víte, přemýšlel jsem o našich setkáních,“ prohlásil slavnostně Herrmann.

„O tom, jak ochutnáváme nahodile různá jídla. Jistě, můžete namítnout, že nelze vnést pevný řád do něčeho tak pocitového, jako je skvělé jídlo a pití. Nicméně rád bych se o to přesto pokusil. Oprostěte se pro tento výjimečný večer od běžného, nebo mohu-li to tak nazvat, rutinně fádního způsobu, jímž volíme jednotlivé pokrmy, plného konvenčních pořadí předkrmů, polévek a tak dále. Chtěl bych vás dnes provést tím zcela nejlepším, co francouzská kuchyně nabízí. Není v lidských silách pojmout za tak krátkou dobu více než několik delikates. Nerad bych ucpal váš žaludek obyčejnou kachnou, králíkem či kapounem na víně. Proto jsem nám objednal pokrm lehký, delikatesní a typicky francouzský.“

Do prdele, napadlo pana Velkého. Co to mele za kraviny? Ten zabožrout se úplně zbláznil.

„Ale ještě předtím mi dovolte připít si s vámi šampaňským. Dobré francouzské šampaňské je ten nejlepší aperitiv.“

„Díky. Sklenka šampaňského nemůže škodit,“ souhlasil pan Velký. Deci šampusu ho jistě nezabije.

„Váhal jsem, jakou značku zvolit,“ pokračoval Herrmann. „Nechtěl jsem zabřednout do tradičních masových značek s milionovými produkcemi, a proto jsem vybral jednoho menšího vinaře, jehož jméno není u nás doposud příliš známé, a provedení ultra brut bez přidání dozážního likéru, pro něž si nechává ty nejlepší hrozny.“ Hostitel se rozplýval jako prodejce na ochutnávce. Pana Velkého napadlo, jestli náhodou nemá ve firmě onoho zatím neznámého zemědělce svůj podíl. Číšník postavil na stůl stříbřitě kovovou nádobu s vodou a kostkami ledu, ze které trčelo hrdlo lahve obalené zlatou fólií. Otevřel ji a nalil oběma šampaňské do vysokých sklenek, přičemž láhev držel jednou rukou s palcem umístěným v prohlubni ve dně. Pan Velký obdivoval eleganci a lehkost, s jakou tak učinil. Poprvé po dlouhé době nelitoval pozvání na večeři od Herrmanna. Oba pozvedli číše, usmáli se na sebe jako nejlepší přátelé a připili, aniž by sklenkami o sebe přitukli. Herrmann s přivřenýma očima spokojeně převaloval na jazyku doušek šumivého nápoje. Pan Velký ucítil, jak brutálně suché šampaňské má ve sklenici, a došlo mu, že bude během pěti minut potřebovat prášek na zklidnění překyseleného žaludku. Herrmann položil sklenku na stůl.

„K smrti dobrý nápoj. Když máte dobré šampaňské, můžete nechat nedopitou láhev v lednici a druhý den se změní v kvalitní bílé víno. Ty patoky prodávané v samoobsluhách se dají pít jen díky tomu, že se servírují přechlazené. Zkuste je ochutnat ráno.“

Pan Velký jen přitakal. Šumivé nápoje nepil, ať už obsahovaly alkohol, nebo ne. „Napadlo vás někdy, jak se odstraňuje kal z lahví šampaňského?“ pokračoval Herrmann v přednášce.

„Ne,“ přiznal se pan Velký. „Doposud jsem netušil, že v nich vůbec nějaký kal je.“

„Každý kvasící nápoj produkuje kal. Jak si myslíte, že se dostane ven z těch natlakovaných lahví?“

„Nechám se poddat,“ prohlásil pan Velký, jehož technologie výroby šumivých vín naprosto nezajímala.

„Nechávají se dnem vzhůru, aby kal klesl do hrdla, a pravidelně se s nimi v držácích ručně otáčí. Hrdlo se v pravý čas zmrazí, kal se odstřelí ven a obsah se doplní dozrálým likérem pro zjemnění chuti.“

Než na to stačil pan Velký něco říct, dorazil číšník s dvěma velkými pláty.

„Voilà, naše ústřice jsou tu,“ přivítal ho Herrmann. Na podnose s ledem vyrovnaný špičkami do středu se nacházel tucet ústřic pro každého z nich. Uprostřed trůnily řezy citronu a mistička s něčím červeným připomínajícím kečup. „Věděli jste, že ústřice mohou změnit za svůj život až šestkrát pohlaví? Jsou to takové travestitě moře. Tyhle se ještě včera krmily drobnými vodními organismy u pobřeží Francie. Když na ně kápnete trochu citronu, stáhnou se, protože jsou ještě živé. Dobrou chuť.“

Pan Velký nevěděl, jestli se mu má zvedat žaludek víc z představy pojídání živého zvířete smrdícího rybinou, z jejich konzistence připomínající sliz nebo ze srovnání s travestitami.

Herrmann zakápl obsah lastury trochou citronu a přidal nepatrně pasty ze sladkého chilli. Potom labužnický vysrkl ústřici a uličnický mrkl na pana Velkého.

„World is my oyster, ať už to znamená cokoli,“ pravil rozverně.

Pan Velký se chopil srdnatě drsné lastury a balancoval s jejím polotekutým obsahem směrem k ústům. Ať už to má rychle za sebou. Vylil vodu s masem do úst a začal kousat.

„Promiňte, mohu vám poradit?“ ozval se Herrmann. „Místo kousání ji pováležte jazykem na patře. Sama vám sklouzne do krku.“

Snad ji můžu aspoň zabít, než ji spolknu, napadlo pana Velkého. Přišlo mu to celé dost nechutné. Jako jíst syrová játra nebo něco podobného. Proč je to pro tolik lidí taková pochoutka? Jsou snad všichni snobové nebo jim to může opravdu chutnat? Vypil další ústřici, kterou místo kousání pomačkal jazykem na patře a spolkl.

„Vidím, že jim začínáte přicházet na chuť,“ komentoval jeho snahu Herrmann. „Mimochodem, můžete zavolat svému kolegovi, ať vyzvedne váš vůz. Máte v něm tentokrát dvě zavazadla.“ Pan Velký zarazil svou ruku s další ústřicí na cestě vzhůru.

„To je skvělá zpráva. Hned mu dám vědět.“

„Čistě pro vás, zajímá se o něj policie. Nesouvisí to s naším obchodem, ale stejně byste si měl na něj dát pozor. Jeden z našich spolupracovníků mu prodal před pár dny kokain. Občas mluví s policií, což nám nevádí, protože o tom víme. Používáme ho jako informační, nebo spíš dezinformační kanál směrem k nim. Netušil, kdo je váš kolega zač, a tak se o něm zmínil člověku z protitdrogového. Ten předal tuto zprávu neformálně dál ostatním oddělením včetně hospodářské kriminálky. Někdo ho viděl, jak nabírá externisty a nechal si tu firmu prověřit. Máme očekávat nějaké komplikace?“

Panem Velkým projel strach jako bodnutí rampouchem.

„Ne, nic k nám nevede. Používá při tom doklady na jiné jméno a firma je vlastněná další zahraniční společností s akciemi na držitele.“

„Dobře, ale stejně si dávejte větší pozor. A ať zatím nechá koks na pokoji. Až náš projekt dokončíme, může si pudrovat nos, jak dlouho bude chtít.“

„Určitě, dohlédnu na něj. Můžete se polehnout.“ Panu Velkému bilo srdce jako na poplach. Tohle zavání obrovským průšvihem. Jestli se policie přiblíží o fous dál k jeho kolegovi, Herrmann je nechá pro jistotu oba sejmout. Musím si s tím idiotem promluvit. Zbytečně na sebe upozorňovat zrovna teď, když mají tak důležitou zakázku. Raději nasadil společenský úsměv a pokračoval v konzumaci odporných chuchvalců hleny s rybinou. Pomáhalo dát na ně hodně chilli a citronu, které přebily původní chuť. Když do sebe natlačil poslední kus, rozvalil se spokojeně na židli, hrdý sám na sebe, jak se s nechutným jídlem vypořádal.

Herrmann symbolicky zatleskal a dolil mu šampaňské.

„Gratuluji k vašemu prvnímu tuctu ústřic Fine de Claire. Následovat je bude druh Belon, po něm Virginicas a jako zlatý hřeb večera japonské ústřice Kumamoto, považované gurmány za nejlepší na světě.“

Soudruzi z východního Německa

Pondělí 15. listopadu

„Šéfe, tak jsem vám prověřil tu firmu, jak jste chtěl,“ houkl na Ouřadu nejmladší člen jeho týmu.

„A?“

„Jste si jistý, že se jmenuje DDBR Consulting?“

„Tak to měli napsané na dveřích.“

„Žádná taková firma neexistuje,“ prohlásil mladík s vítězoslavným úsměvem. Starej se nejspíš přepsal.

„Kam všude ses díval?“ nedal se odbýt Ouřada.

„Obchodní rejstřík, internetové vyhledávače, spisy, paní Žižková z archivu,“ smál se dál mládenec, který přesně tuto otázku čekal.

„A nic?“

„Nic, ticho po pěšině, nada, ničevó.“

„A zkoušel jsi podobné názvy?“

„Jak, podobné názvy?“ znejistěl mladičkový policajt. Tohle ho ve škole neučili.

„Třeba jsem se spletl. Mazej zpátky a zkus najít různá podobná jména. Máš na to půl hodiny.“

„Dobře, šéfe,“ potvrdil Zelenáč příjem a vypadl ze dveří. Ouřada si šel uvařit kafe, silné a černé jako smrt, aby se mu lépe přemýšlelo. Dopřál si k němu průmyslově vyrobený tvarohový koláč s prodlouženou trvanlivostí, upečený výhradně ze samých éček. Seděl na židli, sledoval tvář Václava Klause na stěně a snažil se přijít na to, jak by vypral miliardu korun.

Co ty, Vašku, jak bys na to šel? Špinavé peníze přece neexistují. Máš v garáži hromadu bankovek, že bys ji mohl přehazovat hablem na sníh. Do banky je přinést nemůžeš, aspoň ne najednou. Můžeš je přidávat k legálním příjmům nějakých firem. Vyvézt je ven a směnit v zahraničí je moc riskantní. Co třeba